

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

П л е б и с ц и т.

Снила једна баба
Која често дрема
Да с' у Босни поље
За плебисцит спрема,

То ће поље бити,
(Тако вели баба)
Ограђено кољем
Прекрасних тараба.

Да слободном гласу
Нико ништ не смета,
Биће ограђено
Плетом бајонета.

А са тога зида,
Ко с доламе гомбе,
Висиће гранати
И различне бомбе.

Поље ће се застрт'
Све лесковим грањем
Биће патосано
Изванредним стањем.

Банда ће да свира,
Добош да добује, —
Да се општа жеља
Слободније чује.

Па како се реши
Тако ће с' да склопи
А резултат ће се
Јавит' Еуроци.

О томе се санку
Још не збори јавно, —
У таким је стварма
Überraschung главно.

Ал да не би био
Überraschung врео,
Ја сам ову песму
Пре земана сплео.

Много људи могу
(Кад носа имаду)
Познат' по мирису;
Још више по — смраду.

У С - у. Nosocomius Avalensis.

Шетња по Новом Саду.

СХСІХ.

Од како је почео мој новорођени син да по примеру Олге Васиљевићеве приређује музикалне вечери, од тога доба морам и ја да правим ове моје „шетње“ по Новом Саду ноћу, што до сада никад нисам чинио, јер сам се бојао ноћу ићи у „шетњу“, пошто не зна човек, шта га може задесити: могао би ме когод случајно иза каквог ћошка онако у помрчини одаламити хрватским „кућевним редом“ по глави, или би могао истрчати и спод какве капије „Заставин“ дописник из „Посавине“, те ме напасти ни крива ни дужна, или би ме могао срести какав колпортер, те ми упрти у прси календар за идућу годину с речима: „Новце ил' живот!“ Могло би ми и то пасирати, да ударим челом о какав варошки фењер или о другу какву невидиму ствар; а лако би могао и на овим нашим тротоарима изгубити равнотежу, посрнути, јер као што је познато и сам славни Блонден је прелазећи преко Нијагаре по једску, који је био од прилике те ширине које су и наши тротоари, изгубио превагу те пао и удавио се у бари код новосадске Јовановске порте; могао би наићи случајно и на ноћну патролу, која би ме могла ухватити и затворити, јер није сваком слободно да може ићи куд хоће, као што је то опима ариштанцима, што су код „Тигра“ затворени, и који сваки час један по један „без збогом и без опроштаја“ ваздух мењају; ноћу би у мраку могао нагазити

лако и на сугреб какве господе касира, који су се упутили од Будапеште преко Брестовца и Сурчина у Влашку да отворе онде бирцуз или берберницу; или би могао онако у помрчини натрапати на какав лек од колере и других неких болести, јер кажу да се и наука о тим болестима налази у великом мраку (на кад се налази, треба да је нађемо већ једанпут!)

Али није ни на дану увек баш пријатно и пробитачно правити „шетње“. И ту човека може да задеси каква незгода, тако да би често волео баш да је мрак и помрчина.

Тако на пример дању може човека лако да опази из далека какав кредитор без резона или каква стара познаница, коју би хтели да заборавимо; дању може да нас обрлати какав добар пријатељ на улици, да му потпишемо векслу; на дану нисмо сигурни ни од каквих лепих и умиљатих одборница, које купе прилоге на какву добротворну цел; дању може и да ме ухвати на сокаку какав шаљивчина, те да ме шчепа за гушу и не пусти, док не саслушам и запамтим свих седамдесет и девет најновијих анегдота, које су ископане у развалинама Помпеја и Херкуланума или које је цару Александру Великом приповедала његова покојна стрина, а све те анегдоте приповедају се у таквој форми, као да су се ономад догодиле у Кусићу или у Бачинцима (већ одакле је дотични досетљиви приповедач); дању може човеку при „шетњи“ и то да пасира, да у расејаности прође покрај цркве па сврне у кавану, или да случајно мимоиђе апотеку па да оде у бирцуз; даље се може десити, да човек на велики петак или иначе у постандан сретне каквог масног калуђера, и опет обратно, да на божић или ускрс сретне мршавог списатеља.

Све је то дакле могуће, али је ипак дан — дан, а ноћ остаје ноћ. Ноћу треба спаваати (премда многи и дању иду на придику); ноћу треба своја врата добро закључати (премда многи богаташи испред сиротиње и дању врата закључавају); ноћу треба своје тело одморити (премда се наши калуђери и по цели дан одмарају); ноћу треба пустити вашке с лица (премда многи српски сејмени и дању пуцају на невине грађане); ноћу треба да је мир и тишина, да се ништа о нама не чује, као да нисмо живи (премда многи санитарски одбори, ни сад у време колере, не раде ништа, и ништа се о њима не чује, као да нису живи); ноћу се дућани затварају и нико не иде да пазарива (премда многи наши људи морају и дању да затварају своје радње, јер због чивутске конкуренције не иде код њих нико ни да пазарива).

Из целог овога следује, да је данас готово рећи све једно, шетао ко дању или ноћу по Новом Саду. Дању може тако исто на непримљке наићи као и ноћу.

С тога и ова моја ноћна шетња може код „Заставиних“ дописника тако исто рђаво проћи, као и оне, које сам дању правих, шта више и оне које нисам правих.

Али тако је, кад уредник заборави и на оне пријатеље, који су с њиме заједно псалтир учили, у цркву ишли и заједно у цркви клечали (на Дове), и у школи (и радњим даном), па заборавивши то, пушта у свој лист и против тих пријатеља из детињства очевидне лажи и неправедне нападаје, које неће ни онда да опозове, кад се са најодличније стране и сам увери, да дотични дописник није имао право, него је управо нападаје своје на фаличну адресу.

То заиста није ни мало „нобл“ ни кавалерски.

ПОДЛИСТАК

Чикина љубав.

(Продужење.)

Једва једном дођоше к себи, те отрчаше до друштва, и доведоше помоћ. Кад видеше у каквом је положају чика Миша, ни на небу ни на земљи — ту није било шале, јер ако капут пусти, љоснуће чика Миша потрбушке доле на земљу.

Шумар и Миличин брат попеше се горе, али никако да курталишу чика Мишу са коца. Тада се досети шумар, те раскопча чика Миши капут. Он извуче најпре једну руку, а друга по томе сама испаде, и тако га полако спусте доле. Капут му са коца сад лако донесу. Чика Миша је био блед као крпа. Страх му је попио и последњу кап крви из лица.

И девојке се биле уплашиле, па нису смеле ни за живу главу казати, да су оне наговориле чика Мишу, да се пење на дрво; јер би извукле добру лекцију од својих матера. Сиротом чика Миши узмутио се цео стомак, па му је позлило, он је морао лежати.

Девојке, кад су избегле друштво и у шуму зашле периле су се као луде, како чика Миша виси на коцу, но опет су га сиротог жалиле, јер су га сваки час надгледале и нудиле час овим, час оним.

Њему је било свега доста. Он је једва чекао да се врате дома. И Милева и Милица биле су према њему врло љубазне, те му је то олакшавало његов положај.

Чика Миша је молио, да се у вароши не приповеда његов гимнастички покушај; али ко ће заштити свету усту, ко ће задржати Милеву и Милицу да не прсну у смеј, кад ма која повиче: охо! Напослетку, да се неби нашли увређени они, који долазише к њима у друштво а нису знали за тај догађај, а виде да се ове две зацене од смеја; морали су казати зашто се смеју.

Тако се то рашчуло; а чика Миша, није се два месеца дана показивао свету; он је само од куће у канцеларију, а из канцеларије кући ишао. Друга разговора до званична, није ни ским хтео говорити. Био је сувише озбиљан.

Докле је год осећао и најмањег трага на своме телу, није хтео ни да зна, за Милеву и Милицу. А када га је све прошло, када се опет могао укочити, када му се ребра залечила, и огуљена кожа зарастила, онда је почео распитивати за девојке.

Пошто је свако знао важан догађај његове љубави, то му је одговорио, да су девојке Милева и Милица од неког доба врло забринуте, тужне и слабо се дају видети. Увек седе код куће и туже се једна другој. Час се посвађају, те криви једна другу, а нико неможе да докучи, шта је то!

У Ш Т И П Ц И.

§. Бадава! С Милетићевим именом мора увек бити скопчана нека буна. Ено и сад има у Вршцу неки Милетићев бунар.

□ Нека полиција пази, да није тај Милетићев бунар спојен подземним и испод мора телеграфом (кабл) са американском републиком; ја не верујем да је тај опасни бунар без кабла.

+ У базару, што је назидан на месту, где је био владичин двор, отворена је трговина са кујњским посуђејем; шта ли ће се, боже, од сада кувати у владичином двору? Но неслане ствари ваљда неће бити, јер је одмах ту и солара.

□ Ако ће се што кувати у ствари наше автономije, онда би само желели, да је не однесу у онај трећи дућан (где се продају мртвачки сандуци).

— Даклем кад у Панчеву скупштина није избрала професора, кога би Каменко хтео, онда он проглашује (после избора) да скупштина није надлежна. А да ли је била онда надлежна, кад је укинула и последњу своју вероисповедну школу?

≡ Загребачки „Vienac“ донесе ономад белешку, где грди „Србобрана“ и вели да је излишан; одмах за тим донесе „Србобран“ повећу белешку, у којој препоручује нашој публици лист „Vienac“ и доноси цео садржај му. Е сад реците, да нисмо ми Срби великодушни!

Чика Миша се насмешио. Његово срце почело је опет друкчије, да куца.

Сада га је опет жеља вукла, да се поврати девојкама: он је унапред себи представљао, каква ће то велика радост бити. А прилика му се дала. Сутра је Милевин рођен дан.

Он наручи код баштована лепу киту цвећа — што ће бити знак измире и старе љубави.

Чика Миша врло се лепо обукао. Купио је нове рукавице и нову пошу.

У 12 сахати носи пандур за њим цвеће; а кад су већ били до стана где Момчиловићке, прими чика Миша цвеће у своје руке, па ће сам душом и телом да цвеће унесе и Милеви преда.

Звони на врати. — Милица отворила горе свој прозор па гледи ко звони на Милевини врати. Она се задивила, кад је видила чика Мишу са пукетом. — Она виче од горе, „честитам, честитам.“ Чика Миша чује, ал се чини невешт. — Једва чека да се врата отворе. Деца пролазе па стала, гледе у чика Мишу и његов пукет, па се смеју. — Он се једи на децу. А Милица виче од горе опет: „Честитам, чика Мишо, честитам!“ — Чика Миша се опет чини и невешт, а неваљала дечурлија дошла за леђа, па га дрпају за репове од фрака, велећи: „Ено вас она врајлица нешто пита!“

„До врага децо!“ диже штап чика Миша, у то се от-

× Него кад би сад „Јавор“, „Преодница“, „Стармали“ и други наши листови изгрдили „Србобрана“ онако као што је то учинио „Vienac“, ја сам љубопитљив, да ли би онда „Србобран“ и те српске листове споменуо и препоручивао?

Ђира. Шта велиш о „лажломе пророку“?

Спира. А шта ти велиш о Гордону?

Ђира. Мени се чини да би ова два човека могла сада своја имена изменути.

Спира. По томе би се онда енглески генерал звао: Ма-ди, — а лажни пророк звао би се Гордон.

Ђира. Но, — па зар не би то боље доликовало!

Ђира. Даклем Будапештански капетан, управитељ тамошње славне полиције, господин Тајс, отишао је на урлауб.

Спира. Да. А знаш ли ко ће га међу тим заступати?

Ђира. Знам. На чело славне те полиције стављен је неки г. Рекари. Тако сам бар читао у новинама.

Спира. Хм? хм! Рекари! То ће јамачно бити штампарска погрешка; — јер на челу те полиције не може сада ништа друго стојати него: Рессави!

ворише на Момчиловићкини дворови врата, чика Миша нехтеде ни главе подићи на Миличин прозор, већ оде у дворште.

— А, чекајдер се матори љубавнице, искијаћеш ти то мени, цикнула је Милица. Осветићу се ја теби!

Чика Миша је грациозно ушао са пукетом унутра. Учинио је два, три nobl кникса, приступио је Милеви и са дубоким поклоном предао јој је пукет. Тада се ставио у запету позитуру и рече:

Ко што мирис из пукета тече,
Ко што жуљ нам меку ногу пече,
Ко што оштар нож нам колач сече,
Ко што оков на сужнику вечче,
Ко што грешник пред иконом клече,
Ко што овце пристрашене мече
Тако моје срдашце лелече,
И честита рођен дан и вечче!

— Браво, браво! повикала је иза леђа Милица, која се одмах за чика Мишом увукла у собу, та то је прекрасно. Ви сте чика Мишо појета, појета, та то нисмо ни знале.

Чика Миша се озбиљно накашљао, па ће тад скромно: „Ето тако, кад и кад, та наравно кад ме осећаји изазову!“

— Јелте чика Мишо, рече смешећи се Милица, зар ви нисте чули, када сам вас озгоре викала.

„Нисам, нисам,“ рече чика Миша збуњен.

Бука. Јеси л' ти приметио да Панчево баш напредује?

Шука. Напредује? Та ја бих пре обратнo рекао, да —

Бука. Не, не, него баш напредује: Ено дописник „Заставин“ (бр. 169.) пре него што је „Стар-

мали“ и казао своје мњење о њиховом фамозном избору професора, већ га уједа унапред, видиш дакле да напредује.

Бука. Јеси л' чуо да колера у Паризу. . .

Шука. Пст, ћути!

Бука. А зашто да ћутим?

Шука. Немој да те власт чује, јер ће се поплашити, те одмах дати да се остваре сви они закључци што их је санитарски одбор још јулија месеца донео.

И В Е Р Ј Е.

Из једнога места у Бачкој, које је далеко од Турине у Италији, пишу нам, како су људи онде практични.

Они основаше „читаоницу“ и узеше собу у кући једнога трговца-бирташа, за коју чланови готовим новцем плаћају. Чланови своје кућевне новине носе у „читаоницу“ сами, а њихов „хаусхер“ речени трговац-бирташ, за вија у њих бибер и паприку. Чланови се дотле картају и пију, а газда њихов је задовољан, што поред кирије има још и бесплатну хартију за завијање.

Ово до душе није смешно, ал' је практичан миг за друге „хаусхере“ читаоница' српских.

— Та наравно, упаде Милица, штудирали сте те ваше лепе стихове, ко што жуљ пече, и овце мече, и нож сече; ала је то заиста дивно. Али збиља, видиш како ти је чика Миша лепо честитао чак и вече, па позови Милева чика Мишу довече, та и тако нам није давно био у друштву.

— Наравно, рече Милева, то би ја и тако учинила, али кад си ме опоменула, онда молим чика Мишо да ми пружите руку — ја вас лепо позивам, а ви за знак долазка и потврде, стисните моју руку.

Чика Миша је прихватио Милевину руку и принео је грациозно својим уснама.

„Ја потврђујем овим да ми је позив врло драг и да ћу доћи,“ прошапута чика Миша тихо узданув.

Тада се окренуо и Милице, као да би хтео старо изравнање да предузме.

— Оставите се, рече Милица, ја сам се потпуно уверила да је ваше срце запело. Силом се не да ништа. Ја желим да останемо добри пријатељи.

Чика Миша је био усхићен: „Добра девојко, ти си прави анђео, ох, чисто би те загрлио на своје груди.“

— Није нужно, упаде му Милица, још нисам то заслужила, ја се надам чему и другоме. . .

Чика Миша се морао опростити и поћи да руча, а тврдо је уверио све, да ће одиста довече доћи.

Милица је себи предузела, да сасвим залуди чика Ми-

Учитељица ће запитати једну своју ученицу:

— Реци ми, Зорка, како се зове она страна, од куд се сунце рађа?

— Исток.

— А како се зове она страна, где сунце залази?

— Мрак.

— Ваљда није тако?

— Јесте, јер нам оданде долази мрак.

Каменков дописник из Панчева у бр 169. „Заставе“ запиње сваки час о „Стармалог“, који још није ни рекао своје мњење о оној ствари, о којој је реч у допису, и проишле „одабрано друштво“ „Стармалово.“

О боже, боже, а кад је Каменко издавао „Жижу“ са истим „друштвом“, које сад „Стармалог“ пише, како је онда то „друштво“ њему добро било!

Што онда не рече у позивима на претплату на „Жижу“, да то „друштво“ не ваља, те би га се публика за времена клонила.

Него молимо штовану публику, да она мало развиди, ко се од оно доба променио: да ли то „друштво“ или господар Каменко?

П у с л и ц е.

Ако још дуго устраје овакав мир, т. ј. ако још и даље буду расли војени буџети, онда ће европске велесиле — не једна другу — него свака себе убити тим буџетинама.

пу, као да га Милева воли, па онда да му одиграју шалу. — Милева је пристала на све.

Када су се увече сви гости искупили, наравно да није ни чика Миша фалио. Данас је чика Миша тако феш као каква девојка. Али се још једна особига промена на чика Миши опазила. Досад је носио оцмољене бркове, а сад их је потсекао, па с једне и с друге стране подбријао, те изгледа као парче прилепљена фластера. Чика Миша се подмладио повикаше сви; а Милица стаде пред њега, па изусту: шармант.

„Ох то је божанствена реч, шармант! . . јелте како је то звучно: шармант! Ти си Милице, дражесна девојчица.“

— Јест, ал ви за то опет боље волете Милеву, рече мазно Милица.

Чика Миша не зна шта ће на то да каже. Али Милица није ни тражила од њега одговор, она га ухвати под руку па рече: „Имам с вама важна договора.“ Они се доше на један диван и тамо су се дуго разговарали.

Међутим је и вечера дошла те се вечерало. Ту се заподео разан говор. О позоришту, о балеве, о песништву, о свирци; у том дознаду да чика Миша свира у флауту.

— Боже мој, повиче Милица, ала је то красно, та Милева умире за флаутом.

Чика Миша се већ накашљао. Све му иде по воли, а Милица му тако иде на руку да не може боље бити. Милицу би позлатио да може. — Он је већ сигуран да га

Ето ти га на! Шта смо сад опет чули од г. министра Калнокија. Да се од Бисмарка само моралној помоћи имамо надати, ако нас осигуран мир у какав рат заплете. Сачувај нас дакле, боже, каквог неморалног рата, коме ће само помоћ бити морална!

Господин Seifried сад се већ тако извештио, да је ономад једног осуђеника за два минута извршејше обе-сио. Међер г. босански оштросудац (Scharfrichter) могао би у својој струци бољу сведоџбу добити, него они цивилизатори, који шест година просвету сеју, а све већу та-му жању.

Бочари су се негда прославили што је тамо био леп обичај, да најпре туку, па онда да суде. Председник српске панчевачке општине прославиће се тиме, што нај-пре наређује гласање, па тек онда броји имали довољан број скупштинара.*)

У Темишвару су ономад једног господина запонили који није свршио богословију. Тако и треба, — нека се зна у каквом добу живимо. Није ни Анђелића подигла бого-словија до патријаршије, — већ нешто друго.

Мађарски лист „Vorsszem Janko“ вели; да би хец, који се догодио у будапешт. полицији, био карактеристи-чан молерај, само га јако квари „ф е р т у ш о в а њ е“. (Ништа зато; што га више тушују, све ће црња нега остати.)

*) Е ал' за то је тај исти председник те исте скупштине про-гласио за правоваљан онај други закључак, да се т. ј. једини вероисповедни учитељ панчевачки, А. В. абфертибује! Слагач.

Милева воли, јер је тако сад збуњена. Једва чека да се сврши вечера; та Милица му је обећала, да ће израдити, да у другој соби буде неколико минута па само са Миле-вом, да јој може казати своје осећаје.

Врашко је девојче та Милица, то је немиран дух, ко-ји само забуну плете. — Она је рекла гђи Анки, када чу-је да у кујни звонце зазвони, нек одмах уђе у собу, па ће видети један приказ, какав никад није видела. Гђа Анка знала је, да ће Милица опет какву комедију са чика Ми-шом играти, па и њој је годило, кад је чика Миша ма-тор, а луд.

Кад се свршила вечера, онда је Милева села за гла-совир и свирала је разне игре. Чика Миша игра грациоз-но, као младић, само му је жао што Милева мора да сви-ра, а он би тако радо с њоме играо.

Чика Миша је нешто врло нестрпелив био. Он је често погледао на Милицу.

— Дакле на посао, рече Милица, ходите чика Мишо, ходи Милева, да се нешто договоримо. Они уђоше у дру-гу собу.

— Седите ви сад ту, а ја идем у кујну да поправам што треба за нашу комедију.

Милица отрчи у кујну и затвори врата, ал је при-шаптала чика Миши сад неклевајте већ отворите и срце и уста, па да знате на чему сте.

Тек што је она изашла, ал чика Миша погледи за-

Ја не знам какав је то обичај у Берлину, да се онај доктор, који људе лечи од презјелне дебљине, зове: Schweininger. (Да како се онда зову његови пацијенти?)

Генерално наседаније.

У неком веселом друштву десио се и један ви-ши официр, који је негда био и у две-три битке, — но ма да он ордене своје није на том пољу заслужио, ипак је волео да га људи за великог јунака сматра-ју. А таких је људи он у сваком већем друштву, бар по једног, нашао.

И сада се нађе неко, који господину вишем офи-циру поче да наздравља китњасту здравицу.

(Само што је сада наздрављач био нека позната шаљивчина, а преко свега био је још тако накресан, да је једва стојао на ногама.) После кратка увода рече наздрављач:

„Ја сам уверен, да господин Н. не зна шта је то стра —“

„Јесте, браћо,“ — упаде у реч виши официр — „нећу да сам себе хвалим, али толико смем рећи, да ја не знам шта је то стра.“

Наздрављач попи међу тим чашу вина па про-дужи:

„Што ко заслужи, то ваља да му се призна. Ја сам тврдо уверен, да ви господине, не познајете стра —“

Виши официр му опет упаде у реч, доказујући како је увек „неустрашен“ био.

Н а з д р а в љ а ч. Браћо и господо, (чујмо! чуј-мо!), што сам рекао, то је моје, а сигурно и ваше, тврдо убеђење, — ја и по трећи пут кажем, да го-сподин Н. не зна шта је то стра-тегија.

Љубљеним очима на Милеву, диже се са канабета, и на-једаред тронут клече пред Милеву, те склопи руке, у тај мах зазвонило је звонце у кујни. Чика Миша уздахну: Сми-луј се анђеле! Опет у тај мах отворише се врата, а уну-тра уђе гђа Анка. Те кад виде где чика Миша клечи пред Милевом, а она поцрвени, те подбочи песнице под кукове па се продере: „А шта је то, опаки човече!“

Чика Миша се збунио, па неможе да се макне с ме-ста. У то утрчи Милица.

— Ти лене послове радиш, осори се гђа Анка на Ми-лицу, овај овде клечи пред мојом ћерком.

— Та за бога тетка, шта вам је, што нам кварите посао, ми најбоље удешавамо, како ћемо играти театор, а ви нам све покварили. Чика Миша треба да буде љубав-ник, а Милева љубавница, па се сад учи, како ће пред друштвом клекнути. А ви баш сад морадосте доћи.

— Па који је враг онда звонио у кујни, ја сам на звоно пошла, рече гђа Анка, проникнувши вешто изведе-ну хунцутарију Миличину.

— Та ја сам пробала звоно, кад се буде отварала кортина, треба ће нам, рече Милица досетно.

— Ето видите, прихвати сад чика Миша, једва се мал-ко охрабрив. Та то је само театор. . .

(Свршиће се.)

Табло!

Господин виши официр хтеде да тргне сабљу од појаса — али је није имао при себи. Хтеде да голим рукама атакира на наздрављача, — али га друштво задржа, доказавши му, да би срамота било са пијаним човеком мегдан делити.

Па тако и јесте; ко би се могао наћи увређен од пијана човека!

Но госп. в. о. није ни дочекао да му се на здравицу одпева „многаја лета“, него је тако отишао кући, извињујући се, да сутра мора уранити рано на егзецир.

А наздрављачу су дали једну црну каву, — још је није ни попио а он се истресни тако брзо, баш као да није ни био пијан.

Палилулац.*)

Проба пера.

LX.

Мода.

Све на свету белом,
И тамо и овде,
Док длан о длан лупиш,
Изиђе из моде.

Уђе, па изиђе, —
Али мода сама
Вечито се држи
Баш тим променама.

Из тог какав морал
Скресат није лако.
Ја сам само хтео
Рећи: да је тако.

LXI.

О Самсону.

Молила Самсона
Лукава му драга,
Да јој само каже
Где му лежи снага.

Самсон није хтео
Варат' своје злато, —
Шта је даље било,
То нам је познато.

Ој Самсоне, Самсоне,
Худе драге мазо,
Ти јој ниси снагу своју
Већ — слабост показ'о!

*) Господине Палилулче, немојте се срдити, што смо из овог вашег дописа неколико речи изоставили, те сада нико неће знати (осим оних који и без тога знају), где се, кад се и на кога се комичност излила. Има ствари, које не вреде ни помињати, ако не покажемо претом онога, коме је пчела за клубуком, — ал овде нам се чини да је доста пчела и клубук.

На сумњу вашу одговарамо вам на другом месту у овом броју, под „Одговори уредништва.“

Ур.

LXII.

Новим Самсонима.

Самсон реко својој драгој
Што је желила, —
А ми знамо, да му с драга
Звала: Делила.

И сад има још Самсона
У сањавилу,
Који својој худој драгој
Заспе на крилу.

Сумњу им је худа драга
Речма превила:
„Не бојте се, моје име
Није: Делила.“

Но ви рецте: Не питамо
Је си л' Делила,
Ал нам с' чини, да би нешто
Делит' желила.

LXIII.

О лудости.

Лудост, што ју младост има,
Велика је, боже прости,
И веће је не мож' бити,
Осим само у — старости.

Јер младости бива радо
И кроз прсте прогледамо;
Али лудост у старости
Броји се бар — дупловано. Г—д—н.

Разне робије.

Кад сам ја пре неке године као једногодишњи добровољац у Петроварадину кад водене капије стојао на стражи, прође старац Урош Грубић на коли из Н. Сада кући у Карловце, ја му се хтедо јавити али један ариштанац који је носио воду с ђуприје, повиче: Чика Уроше дај мало дувана. Грубић стаде па му даде те га запита: А колко још имаш да одробиш? Робијаш рече још две и по године. Грубић на то: О сретан човече, благо теби ти још две и по па се опрости своје робије ал ја ове моје никад; па показа палцем преко рамена остраг у коли. Ја приђе колима подиго асуру и рифтиг познадо његову жену Пелу. А Пела ти отвори адикуран па поче антифонским гласом: Робија вас о врату пратила до гроба па и

Чика Урош шину вранца па преко калдрме . . .
Гиган.

У апотеци.

Мајстор Ј. Дајте ми чашицу оне ракије, што је у мајор код вас увек пије.

Апотекар. (наспе му у чашицу.)

Мајстор Ј. (Испивши) Брррр! Та ово је јако као коњ.

Апотекар. Зато се и зове коњак.

Два дедака

I. Дедак. Знаш ли ти да се Гаврин син жени? Узима девојку из Меленаца.

II. Дедак. Ко се жени?

I. Д. Гаврин син.

II. Д. Гаврин син?!

I. Д. Да. Узима девојку из Меленаца.

II. Д. Одакле велиш?

I. Д. Из Меленаца.

II. Д. Из Меленаца?!

I. Д. Да.

II. Д. Па то си ти од мене чуо; ја сам ти јуче приповедао.

I. Д. Јуче?!

II. Д. Да.

I. Д. А ја сам мислио да је то прекјуче било.

Какво доцне!

Жена. Море човече, докле ћеш ти дотерати, — докле ћеш тако доцне долазити кући?

Муш. Шта доцне! Какво доцне! По чему је то доцне, кад је то још рано; тек 5 сати, та ти још ниси ни устала.

Види се и по перју.

A. О друго, да ти је наздравље, нешто ме боли желудка, не знам како ћу данас играти.

B. Ваљда си много вечерала.

A. О баш на против, — само једно парче ја-ребице.

B. Аха — види се и по перју. (На машлији беше зрно пасуља).

Пречи пут.

— Куда ти, Симо, тако?

— Идем, брате, у Америку.

— Па што не идеш лебарском улицом? Ближе је за четврт сата.

Љубопитство.

Син: За што ти отац облачиш сваке недеље црни капут?

Отац: Па да се мало разликујем од простог света.

Син: А чим се разликујеш радњим даном?

Врло практично.

Сељак: Тако, сад смо готови, слика нам је ту. Шта стоји једно туце од обичних фотографија.

Фотограф: Прво туце стоји 5 фор, друго 4¹/₂ фор, а треће 3 фор.

Сељак: Па направте ми 6 слика од трећег туцета.

Скупио: Гребенало.

Ето вам, ко није знао:

У неком друштву заподе се питање, од куд долази реч: комплименат и комплиментирати.

Ту се десио и један Талијан, који им је то разјаснио овако: на нашем језику Complete значи:

потпуно, а mentire значи: лагати. Даклем „комплиментирати“ значи: потпуно лагати.

(Али то нам није било потребно да од Талијана чујемо, — могли смо ми то и сами тако исто протумачити.)

Ал ово баш није комплименат.

Гавалир. Милостива, — ви сте врло немилоствиви. Ви хоћете да ја за вама венем, гинем, па да и умрем. Али ако ме отерате у гроб, ја ћу се вама осветити.

Госпа. А како?

Гавалир. Мој ће вас дух пратити, догод будете живи.

Госпа. Е, јесте ли чули, то је врло интересно. Бар ћу се онда уверити, да и ви имате духа.

У књижари.

Муштер и ја. Молим један календар шта кошта?

Књижар. Шесдесет новчића.

Мушт. (Премисља) Чекајте, чекајте, — па ево даћу вам десет новчића.

Књижар. Како?!

Мушт. Но па десет месеци су већ прошли од ове године а ти ми нетребају.

Из школе.

Марјан. (На историји) Господине ја би волео, да сам живио бар, бар у почетку средњег века.

Учитељ. А за што?

Марјан. Прво и прво, што се онда историје много мање учило, — а друго, што онда ви нисте професор били.

Послао Кас.

Одговори уредништва.

ПАЛИЛУЛЦА и све друге наше дописнике, који су околностима приморани прикривати сарадњу своју у овоме листу, уверавамо да због тога ни најмање стравовати не требају. На дискретност нашу нико се никад није потужио. Од како је „Стармали“ почео излазити и мали смо увек дописника (нарочито из Србије), који су нас молили, да им име остане у тајности. Сваки је њихов пошљак у уредништву преиспан, више пута га преишпе сам уредник (ма да му то велике дангубе чини) и преишпе се шиље у штампану а оригинал спаљи. Тако ћемо и од сад чинити, ко год изрази жељу, да његов рукопис нико не види. Даклем немате право, г. Палилулче, што страхујете. Ово смо нашли за потребно да нагласимо поводом Вашег писма, у коме и то велите, да би ми из Београда имали више дописника, кад би им се гарантовало, да им нико неће ући у траг. Ми друге гаранције не можемо дати, до поштене речи, коју им ево и дајемо. Ми шта више при преписивању чинимо често такве измене, да дописника нико ни по стилу не може познати. Јесте ли сада умирени?

„Из предавања једнога вероучитеља“. Мислимо да је од овога довољно онолико, колико је у први мах штампано било.

Дон Олосаго. Можда сте имали најбољу намеру, али ова вам је песма нејасна и неразговорна.

„Седам луда под пластом.“ То је нешто налик на Бокачија. Нисмо бацили у корпу, него у пећ.

О. з. О. Што год нам мирише на личну заједљивост и приватну освету, — то не примамо.

Др. К. у Б. Хвала на лепом прилогу за „Наивности, досетке и др. из дечија света.“ Ова нам је рубрика увек отворена и радујемо се кад добијемо за њу добрих бележака. Продужите.

НАШЕ ДУЖНИКЕ, којима смо засебно карте разаслали, молимо да у најкраћем року сваки свој дуг подмири и нову предплату пошље, како неби морали прекидати редовно шиљање листа. Ми смо их више пута свакога уз лист разаслатом цедуљицом опомињали. Сада сваком засебну карту посласдосмо.

Издаватељство „Стармалог.“

Нове књиге,

послате уредништву на приказ.

Одјек. Лист политички, економни и књижевни. Издази у Београду трипут недељно. Власник и уредник Стојан М. Протић. Годишња цена за Србију 24 дин. за друге земље 30. дин.

Орао. Велики илустровани календар за год. 1885. (Година 11.) Уређује Стеван В. Поповић. Издање штампарије А. Пајевића у Н. Саду. Цена 50 новч. или 1 динар. Царић. Мали календар са сликама. Издање штампарије А. Пајевића у Н. Саду. Цена 20 новч. или 40 пара. Србинови записници. Записује Србин-Милош Грабовачки. У Земуну, Септембра 1884. Излази месечно једанпут, претплата за целу годину 60 новч. или 1 динар.

Летопис Матице Српске Уређује А. Хаџић. Књига 140. У Н. Саду. Српска штампарија др. Св. Милетића. 1884. Цена 70 новч.

Приповетке из старог и новог завета. Са тридесет слика. Саставио Ђ. Магарашевић гимн. професор у Н. Саду. Издање књижаре Браће М. Поповића. 1884. Цена 50 новч.

Србобран, Лист за политику, нар. просвету и привреду. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Издази у Загребу трипут недељно. Цена на годину 10 фор. —

Годишњак велики српски народни илустровани календар за просту годину 1885, уређује А. Сандић. Издање браће М. Поповића у Новом Саду.

Годишњак са библиотеком за народ. Велики српски народни илустровани календар за просту годину 1885. Уређује А. Сандић. Издање браће М. Поповића у Н. Саду. Цена је са уметнутим листовима за приход и расход 50 н.

Ружица најстарији српски народни календар са најодабранијим српским народним песмама, приповеткама и другим разним поучним стварима. За просту годину 1885. која има 365 дана. Излази 57 година. Издање српске књижаре браће М. Поповића у Н. Саду. Цена је 20 новч.

ИЗИШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.

СА НАЈОДАБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА

ГОДИНА ЈЕДАНАЕСТА

Цена 50 новч или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ПОШТОВАНИМ ДОМАЊИЦАМА

У интересу је сваке домаћице без сумње, да може у свако доба зготовити добру каву, а то се зацело најбоље даје постићи мешањем Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што сви признају најваљанији и најкуснији фабрикат.

За то не треба ни једна домаћица да пропусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се добити у свакој већој специјалској трговини у округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи заштитна белешка црвеног крста.

С поштовањем **Авт. Чинкел-ови синови**
1—15 **Aug. Tschinkel Söhne.**

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЈЕ ПРАВИ
LE HOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CRAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу описак **Le Houblon** и ако сваки картон има марку штитицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FORMAT
CRAWLEY & HENRY
PARIS

Fac-Similé de l'Étiquette de Bee Bismarck à PARIS.

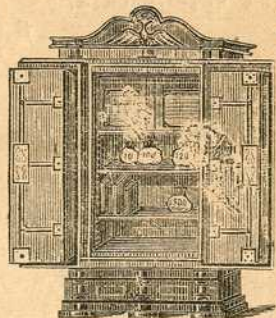
12—36

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

27—33